

smuk Dame med en aparte, kniplingsbesat Fløjels-hue paa, der sad i et Hjørne af Stuen, omringet af en Del meget talende Personer, som var Emanuel ganske fremmede. Det var den bekendte Fru Gylling, en formuende Enke, der holdt et Slags folkeligt Hof i Hovedstaden, for hvis demokratiske Selskabelighed hendes Hjem dannede Midtpunktet.

Hun hilste paa ham med en Blanding af ungdommelig Undseelse og næsten moderlig Varme, og idet hun blev ved at holde hans Haand, sagde hun :

„Saa fik jeg Dem da endelig at se en Gang! Jeg har virkelig længe været utaalmodig efter at gøre Deres Bekendtskab, som De vel nok kan tænke. Hvorfor murer De Dem dog saa fuldstændig inde derovre i Deres Eden og kan slet ikke unde os andre lidt Fornøjelse af Dem? De skulde virkelig en Gang se lidt ind til os i Hovedstaden; vi har ogsaa derinde Brug for unge Kræfter, kan De tro! Jeg havde for lidt siden den Glæde at hilse paa Deres Hustru, og jeg tog et halvt Løfte af hende om, at hun vilde formaa Dem til ved Lejlighed at komme ind og tale i vort Vennesamfund. Nu haaber jeg, hun har saa megen Magt over Dem, at De vil komme; ...